

Dr Robert A. Peterson, Objawienie i Pismo Święte, Sesja 16, Objawienie Specjalne, Pismo Święte, Siedem Poglądów na Inspirację

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego wykład na temat Objawienia i Pisma Świętego. To jest sesja 16, Objawienie Specjalne, Pismo Święte, Siedem Poglądów Natchnienia.

Zapraszamy na nasze ciągłe wykłady na temat doktryn o objawieniu się Boga zarówno w objawieniu ogólnym, jak i szczególnym oraz w Piśmie Świętym.

To jest nasz temat teraz i na koniec kursu, objawienie Boga w Piśmie Świętym.

Proszę, módl się ze mną. Ojcze, jak bardzo dziękujemy Ci za Twoje słowo. Dziękujemy Ci, że Duch przyniósł słowo przez proroków i apostołów dawnych czasów, abyśmy mogli Cię poznać, kochać Cię, służyć Ci i czynić Twoją wolę. Błogosław nam, prosimy, i dziękujemy Ci przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana.

Amen. Przyjrzelśmy się pięciu wybranym tekstom, wielkim tekstom inspiracji w szczegółach, przygotowując się do zwrócenia się ku systematycznej teologii Pisma Świętego jako szczególnemu objawieniu. Widzieliśmy, jak Jezus w Ewangelii Marka 12 mówi, że Dawid, kiedy pisał Psalm 110.1, uczynił to za sprawą Ducha Świętego.

Widzieliśmy, jak Jezus cytuje Psalm 82, komentując w Jana 10, że Pismo nie może być złamane. Widzieliśmy, jak Paweł traktuje swoje słowa w 1 Koryntian 14 jako przykazanie od Boga. A potem zobaczyliśmy wspaniały tekst 2 Tymoteusza 3 o natchnieniu.

Dotarliśmy do 2 Piotra 1:16 do 21, który opiera się na opisie przemienienia. Więc pozwólcie mi przeczytać pierwsze osiem wersetów z Ewangelii Mateusza 17. Po sześciu dniach Jezus zabrał ze sobą Piotra, Jakuba i Jana, swojego brata, i poprowadził ich na wysoką górę, osobno.

I przemienił się przed nimi, a oblicze jego zajaśniało jak słońce, a szaty jego stały się białe jak światło. I oto ukazali się im Mojżesz i Eliasz rozmawiający z nim. I rzekł Piotr do Jezusa: Panie, dobrze, że tu jesteśmy.

Jeśli chcesz, zrobię tu trzy namioty. O chłopcze, jeden dla ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza. On jeszcze mówił, gdy oto jasny obłok ich ocienił.

A głos z obłoku powiedział: To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie. Słuchajcie Go. Gdy uczniowie to usłyszeli, upadli na twarze i zlekli się.

Ale Jezus podszedł i dotknął ich, mówiąc: Wstańcie i nie lękajcie się. A gdy podnieśli oczy, nie widzieli nikogo, tylko samego Jezusa. 2 Piotra 1:16 do 21.

W kontekście Piotr opowiada, jak Bóg dał obietnice swojego słowa wierzącym, aby mogli unikać grzechu. 2 Piotra 1:4. Zachęca swoich czytelników do pobożnych cnót w wersetach od 5 do 7. Należy je studiować, mając na uwadze owoc Ducha w Galacjan 5. Piotr zachęca chrześcijan do dążenia do pobożności, aby wzmocnić ich pewność zbawienia.

Wiersz 10, upewnijcie się co do swojego powołania i wyboru. Oczywiście, te rzeczy są pewne dla Boga, ale stają się, zyskujemy pewność faktu, że Bóg wezwał nas do wiary w Chrystusa i że wybrał nas przed stworzeniem świata. Zyskujemy pewność, gdy widzimy, jak Bóg działa w naszym życiu, wytwarzając te cechy.

To była trzecia podstawa pewności, o której mówiliśmy wcześniej. Bóg zapewnia nas głównie przez swoje słowo, również w naszych sercach przez swojego ducha, a po trzecie, działając w naszym życiu. To jest ta trzecia podstawa pewności, o której mówi Piotr, gdy wymienia te chrześcijańskie cechy.

Zbliżając się do śmierci, w wersecie 14 rozdziału 1 2 Piotra, Apostoł pisze, aby przypomnieć czytelnikom, aby żyli dla Chrystusa i daje im pisemny zapis tych ważnych spraw. 2 Piotra 1:12 do 15. Dlatego zamierzam zawsze przypominać wam o tych cechach, odzywając się do nich ponownie, chociaż je znacie i jesteście utwierdzeni w prawdzie, którą macie.

Myślę, że jest słuszne, póki jestem w ciele, aby was pobudzać przez przypomnienie, ponieważ wiem, że rzucenie mojego ciała nastąpi wkrótce, jak nam to jasno dał do zrozumienia nasz Pan Jezus Chrystus. I dołożę wszelkich starań, abyście po moim odejściu mogli w każdej chwili przypomnieć sobie te rzeczy. To zwłaszcza te wersety, 2 Piotra 1:16-21, a zwłaszcza 20 i 21, odnoszą się do nauki o natchnieniu Pisma Świętego.

1:16. Bo nie poszliśmy za zręcznymi wymyślonymi mitami, gdy daliśmy wam poznać moc i przyjdzie naszego Pana Jezusa Chrystusa, ale byliśmy naocznymi świadkami jego majestatu. Gdy bowiem otrzymał cześć i chwałę od Boga Ojca, a głos do niego doszedł od majestatycznej chwały, ten jest moim umiłowanym Synem, w którym mam upodobanie.

Sami usłyszeliśmy ten głos, zrodzony z nieba, bo byliśmy z nim na świętej górze. I mamy słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone, na które dobrze zrobicie, zwracając na nie uwagę, jak na lampę świecącą w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wszędzie w waszych sercach. Przede wszystkim musimy wiedzieć, że żadne proroctwo Pisma nie pochodzi z czyjejś własnej interpretacji.

Albowiem żadne proroctwo nie zostało wypowiedziane z woli człowieka, lecz ludzie mówili od Boga, niesieni Duchem Świętym. Zauważ 21. Ale pojawili się też fałszywi prorocy wśród ludu, tak jak i wśród was będą fałszywi nauczyciele. Ponownie, bezpośredni kontekst tego wielkiego tekstu natchnionego, podobnego do 2 Tymoteusza 3:16 i 17, to fałszywe nauczanie.

W ostatnich dniach nie jest trudno dojść do wniosku, że Bóg zamierza, aby Pismo i jego wykładnia były antidotum na truciznę fałszywej nauki. Piotr potwierdza, że on i inni apostołowie nie wymyślali sprytnie mitów, gdy składali świadectwo o Jezusie. Piotr, Jakub i Jan byli naocznymi świadkami boskiego majestatu Chrystusa podczas Jego przemienienia.

Majestatyczna chwała Boga Ojca oddała chwałę i cześć Panu Jezusowi Chrystusowi. Stało się to, gdy Piotr oświadczył, cytuję, gdy Ojciec oświadczył, przepraszam, Ojciec oświadczył, to jest mój umiłowany Syn, w którym mam upodobanie, werset 17. Piotr i jego dwaj współuczniowie usłyszeli tę wypowiedź, gdy byli z Chrystusem na Górze Przemienienia, werset 18.

Następnie Piotr mówi o wiarygodnym proroczym słowie Starego Testamentu. Kontekst jest, znowu, tym, o czym przypomniał nam Ewangelia Mateusza 17. A tuż przed tym Jezus powiedział, że te same słowa na końcu Ewangelii Mateusza 16 brzmią: zaprawdę powiadam wam, są niektórzy z tych, którzy tu stoją, którzy nie zaznają śmierci, aż ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego w swoim królestwie.

Następnie, natychmiast, następuje opis przemienienia. I między innymi źródłami, Darrell Bock, w swojej wspaniałej książce o czterech ewangeliach, jako portrecie Jezusa, mówi, słusznie, wydaje mi się, że przemienienie jest zatem zamierzone jako zapowiedź chwały, którą Jezus przyniesie podczas swojego drugiego przyjścia. W ten sposób niektórzy stojący tam nie umrą, zanim nie ujrzą nadchodzącego królestwa Bożego.

Zobaczą to proleptycznie w wydarzeniu przemienienia. Dlatego Piotr mówi o proroczym słowie Starego Testamentu. Werset 20, żadne proroctwo Pisma Świętego nie pochodzi, mówi, że, a nie żadne słowo Pisma Świętego, ponieważ ma proroctwo na myśli.

Następnie Piotr mówi o wiarygodnym proroczym słowie Starego Testamentu. To jest uzgodnione, ale poglądy z wersetu 18 nie są uzgodnione. Są trzy poglądy.

Kiedy mówi, że mamy prorocze słowo bardziej w pełni potwierdzone, werset 19. W świetle doświadczenia przemienienia nie ma co do tego wątpliwości. W świetle tego, mamy prorocze słowo bardziej w pełni potwierdzone.

Trzy punkty widzenia. Po pierwsze, prorockie słowo jest silnie potwierdzone doświadczeniem przemienienia Chrystusa. To pasuje do Mateusza 17, po ostatnim wersecie w 16.

Był to najwyraźniej przedsmak chwały Jezusa objawionej w drugim, który miał zostać objawiony podczas drugiego przyjścia.

Widok drugi: skłaniam się ku temu, ale przekonuję się do tego pierwszego, gdy patrzę na kontekst Mateusza. Widok drugi, wierzący mają coś jeszcze bardziej niezawodnego niż doświadczenie przemienienia, co jest niesamowite i bez wątpienia wzmacnia wiarę apostołów.

Ale mają coś bardziej niezawodnego niż żydowski chrześcijanie: pisma Starego Testamentu. Więc moglibyśmy tłumaczyć. Mamy też pewniejsze słowo proroctwa.

King James Version i Calvin zrobili to w ten sposób. I jakoś, ostatnio, myślę, że inne tłumaczenie, chociaż nie wiem, co to jest. Zobacz trzy, a wszystkie są możliwe gramatycznie i składniowo.

Przymiotnik potwierdzony lub wiarygodny NIV można uznać za stopień wyższy używany jako najwyższy, a zatem tłumaczenie brzmiałoby, że Stary Testament jest czymś całkowicie wiarygodnym. Niewielu podziela ten pogląd. Konsensus jest pierwszy i jest prawdziwy.

Z pewnością jest to prawda. Więc nie kwestionujemy ponownie teologii, ale egzegezy. Z pewnością opis przemienienia wzmocnił zaufanie apostołów do słowa Bożego.

Ale Piotr, żydowski chrześcijanin z I wieku, uważa Stary Testament za wyższy autorytet niż własne doświadczenie. Myślę, że to również prawda. Mimo to nie rozstrzyga to dla nas kwestii, jak tłumaczyć.

Wiersz 19. Drugi List Piotra 1. Piotr uważa prorocze słowa Starego Testamentu za bardzo wiarygodne.

To prawda. Namawia swoich czytelników, aby zwracali baczną uwagę na Pismo Święte. Używa porównania do lampy świecącej w ciemnym pokoju, aby pokazać wielką niezawodność Biblii jako przewodnika.

Nie podążaliśmy za sprytnie boskimi mitami, gdy daliśmy wam poznać moc i przyjście Pana Jezusa Chrystusa, ale byliśmy naocznymi świadkami. Nie wymyśliliśmy tych rzeczy. Byliśmy tam na Górze Przemienienia i widzieliśmy i słyszeliśmy.

Tak naprawdę usłyszeliśmy głos Boga, węgiel do kąpiel, córkę głosu, głos Boga z nieba mówiący. To jest mój umiłowany syn, w którym jestem bardzo zadowolony. Usłyszeli te słowa.

Wiersz 18. Sami usłyszeliśmy ten głos zrodzony z nieba, bo byliśmy z nim na świętej górze, Piotr, Jakub i Jan, wewnętrzny krąg Jezusa. I mamy prorockie słowo bardziej w pełni potwierdzone lub nawet bardziej wiarygodne, albo mamy prorockie słowo, które jest bardzo wiarygodne.

Oczywiście, ESV przyjmuje pierwszy pogląd. I mamy prorocze słowo bardziej w pełni potwierdzone, a oto nadchodzi porównanie, na które dobrze zrobicie, zwracając uwagę jak na lampę świecącą w ciemnym miejscu. Porównania i metafory są podobne.

Metafory to bardziej równania. Podstawowy przewodnik nie jest niezawodny, ale porównania często używają „jak” lub „jako”, jak tutaj. Zwróć uwagę na słowo Boże.

Ponownie, jest to słowo prorocze ze względu na kontekst. Przemienienie było jakby przepowiednią drugiego przyjścia Chrystusa. Dobrze zrobisz, zwracając uwagę na słowo prorocze, a oczywiście na całe słowo, jak na lampę świecącą w ciemnym miejscu.

Świat jest przedstawiany jako ciemny, w grzechu i pozbawiony wiedzy o Bogu. Świat jest zdesperowany i chociaż nie zdaje sobie z tego sprawy, rozpaczliwie potrzebuje objawienia od Boga. I będziemy zwracać uwagę na to słowo jak na lampę świecącą w ciemności, aż wszędzie dzień.

To jest język eschatologii, drugiego przyjścia Chrystusa i wszystkiego, co to oznacza. Aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wszędzie w waszych sercach. To trochę trudne do zrozumienia.

Niektórzy mogliby powiedzieć, och, sprawa drugiego przyjścia jest całkowicie wewnętrzna. To tylko w twoim sercu powrócisz. Nie, Biblia jest tak, tak jasna.

Powrót Jezusa będzie osobisty, widoczny i, w przeciwieństwie do jego pierwszego przyjścia, chwalebny. Co to zatem oznacza? Oznacza to, że jego lud będzie się radował w środku, gdy nadejdzie ten dzień, gdy ujrzą powrót swojego Pana i Zbawiciela. Wiedząc o tym, przede wszystkim, oto nasz główny punkt dotyczący całej tej sprawy.

Próbowaliśmy umieścić to w kontekście. Wiedząc to, przede wszystkim, że żadne prorocstwo Pisma Świętego, prorocstwo, ponieważ jest to temat fragmentu, nie pochodzi z własnej interpretacji, jego własnej interpretacji. Niektóre tłumaczenia NIV tak robią, mówią o własnej interpretacji proroka.

ESV robi to bardziej ogólnie. Żadne proroctwo Pisma Świętego nie pochodzi z czyjejś własnej interpretacji. Mówi o tym, skąd pochodzi to Pismo.

Tak więc , jakkolwiek rozumiesz to wyrażenie, jego własną lub jego własną interpretację, masz do czynienia z pochodzeniem, źródłem Pisma Świętego, nawet jak 2 Tymoteusza 3 zrobił to, gdy mówił o Bogu mówiącym, tchnącym swoje słowo. Żadne proroctwo Pisma Świętego nie pochodzi z czyjejś własnej interpretacji. Nie stamtąd pochodzi.

Pochodzi od Boga. Ponieważ żadne proroctwo nie zostało nigdy wytworzone z woli człowieka. Znaczenie jest samo.

Oczywiście, Piotr użył swojej woli, gdy pisał te słowa, ale nie był ostatecznym źródłem tych słów. Żadne proroctwo nigdy nie zostało wytworzone przez wolę człowieka, ale ludzie mówili od Boga, gdy byli niesieni przez Ducha Świętego. Ludzie mówili.

Peter mówił wiele w swoim czasie. Pani Peter powiedziała ci, że wszystko, co powiedział, nie było objawieniem od Boga, wliczając w to ich domowe sprzeczki, bez wątplenia. Ale kiedy powiedział tak mówi Pan i wypowiedział słowo Boże, mówił jak człowiek od Boga.

To znaczy, jako apostoł, apostoł wykonujący swój urząd, słowo Boże wychodziło z jego ust. Mówił objawienie. Żadne proroctwo nigdy nie zostało wytworzone przez wolę istot ludzkich, ale biblijny pisarz mówił od Boga, gdy byli niesieni przez Ducha Świętego tutaj.

Dokładniej, w przeciwieństwie do 2 Tymoteusza 3, powiedziano, że Pismo jest natchnione przez Boga, a Bóg natchnął je tutaj konkretnie. I to jest cudowne. Duch Święty, przez Piotra, wspomina o działaniu Ducha Świętego w tworzeniu słowa Bożego.

Potrzebujemy słowa Bożego. Na które musimy zwracać uwagę w tej przewodniej roli, aż do świtu eschatologicznego i wschodu słońca. Oto symbol powrotu Jezusa i zmartwychwstania w sercach wierzących.

Następnie Piotr mówi, przede wszystkim, wicie, podkreśla to wagę tego, co ma być przestrzegane. Żadne proroctwo Pisma Świętego nie pochodzi z własnej interpretacji proroka . W wersecie 20 prorocy nie wyjaśniają słowa Bożego sami.

Są rzecznikami Boga. Ponieważ Aaron był rzecznikiem Mojżesza, a Bóg powiedział o Aaronie Mojżeszowi, będzie Bogiem dla ciebie. On jest twoim ustnikiem.

Bóg będzie mówił słowami Mojżesza przez Aarona, który najwyraźniej był bardziej elokwentny. Myślę, że jest wręcz odwrotnie, prawda? Mojżesz jest Bogiem, a Aaron jest jego ustnikiem. Tak, pomyliłem to.

Przepraszam. Aaronie, Bóg mówi, że Mojżesz będzie Bogiem dla ciebie. Będziesz mówił słowo Boże za niego.

Żadne proroctwo nigdy nie przyszło z woli człowieka. Zamiast tego ludzie mówili od Boga, gdy byli niesieni przez Ducha Świętego. W wersecie 21 Piotr wyjaśnia poprzedni werset.

Prorocy nie wymyślają swoich przesłań. Bóg jest źródłem objawienia. Jest źródłem słów, które wypowiadali.

Stało się tak, ponieważ byli niesieni przez Ducha Świętego. Narodzili się niesieni przez Ducha Świętego. Pisarze Starego Testamentu są narzędziami Ducha Świętego, gdy piszą Pismo.

Pismo ma ludzką stronę. Ludzie mówią, gdy piszą słowo Boże. Werset 21, mówili ludzie.

Jednakże ten fragment nie podkreśla ludzkiej strony, lecz stronę boską. Kiedy pisarze piszą, kiedy piszą, mówią od Boga. 21, źródło ich pisania leży poza nimi samymi w Bogu.

On przemawia przez nich. Konkretnie, Duch Święty porusza pisarzy Pisma Świętego, gdy mówią od Boga. Duch tak kieruje pisarzami, że mówią od Boga.

Słowa Pisma Świętego nie są wyłącznie wytworem ludzkiej woli, którą oczywiście są, i dlatego tłumaczymy różne style w Piśmie Świętym i tak dalej, i różne akcenty. Nie zaprzeczamy temu, ale ostatecznie, ale to nie jest ostateczne. Ostatecznie, Bóg jest autorem Pisma Świętego.

Słowa Pisma Świętego są również samymi słowami Boga, ponieważ przez swego Ducha prowadzi pisarzy, aby pisali Jego słowo. Źródłem Biblii jest zatem ostatecznie sam Bóg. Słowa Piotra odnoszą się przede wszystkim do autografów.

Autografy są oryginalnymi tekstami ksiąg Biblii, a nie kopiami. Bóg inspiruje autografy poprzez ludzkich autorów i poprzez swoją opatrność, swoją suwerenną opatrność, zachowuje swoje słowo, aby nasze kopie były bardzo dobre. Zwłaszcza poprzez naukę krytyki tekstu mamy tekst, który jest naprawdę bardzo czysty. Ze względu na ten bosko-ludzki charakter, słowo Boże ma wielki autorytet i niezawodność.

Mamy na tym opierać naszą wiarę. Potwierdza ona doświadczenia apostołów z Chrystusem, jak właśnie wspomniał Piotr. Jest to niezbędny przewodnik, ponieważ żyjemy w ciemnym świecie, dopóki Jezus nie powróci, jak właśnie powiedział Piotr.

Z kontekstu wynika, że Pismo jest również antidotum na fałszywe nauczanie. 2 Piotra rozdział 2 to miażdżąca krytyka tych fałszywych nauczycieli, których słowa i życie przeczą prawdzie. Pismo ma charakter trynitarny.

Ojciec mówił o Synu poprzez pisarzy kierowanych duchem. Powtórzę to jeszcze raz. Wszystkie trzy osoby trynitarne są zaangażowane w produkcję Pisma Świętego.

Ojciec przemówił. Uczynił to przez Syna, który jest pośrednikiem objawienia Nowego Testamentu, jak woła do nas List do Hebrajczyków 1. A Ojciec przemówił przez Syna o Synu.

Oba są prawdziwe. Mówił przez Syna. Mówił o Synu tutaj za pośrednictwem pisarzy kierowanych przez ducha.

Przechodzimy zatem teraz do rozważenia systematycznej teologii Pisma Świętego. Przede wszystkim Pismo jest natchnione. I chcemy zbadać poglądy na temat inspiracji.

Są różne. Niektóre są okropne. Niektóre mają elementy prawdy.

Niektóre mają więcej elementów prawdy niż inne. Spróbujemy złożyć nasze własne zrozumienie po przedstawieniu tych pięciu poglądów, a następnie ocenimy pięć poglądów. Dopiero wtedy weźmiemy creme de la creme i spróbujemy podać dobry posiłek.

I lepiej skończę z tym obrazowaniem restauracji. Zaczniemy od pięciu poglądów na inspirację przedstawionych przez Millarda Ericksona w jego, i sądzę, że można to nazwać nowoczesną klasyką, chrześcijańskiej teologii. Podążyło za nią wiele ewangelicznych teologii systematycznych, ale była ona pionierem w wielu aspektach.

Jak każdy inny teolog, Erickson ma mocne i słabe strony. Jest zdolnym znawcą Biblii, ale nie wydaje mi się aktywnym egzegetą. Nie może być wszystkim.

Uczy się historycznej teologii ze źródeł wtórnych. Jego mocną stroną, jego mocną stroną są obszary, w których jestem słaby, a mianowicie nowoczesna teologia i filozofia. Jest dobrym przewodnikiem.

Zawsze jest sprawiedliwy, reprezentuje wszystkich sprawiedliwie i traktuje innych chrześcijan tak, jak sam chciałby być traktowany. Traktuje tych, którzy są liberałami tak, jak sam chciałby być traktowany. Jest pod tym względem wzorem.

Pięć teorii. Teoria intuicji, teoria iluminacji, teoria dynamiczna, teoria werbalna i teoria dyktanda. Do nich dodamy dwie inne, których Erickson nie wymienił.

Neoortodoksyjny pogląd i pogląd o ograniczonej nieomyślności. Teoria intuicji, teoria iluminacji, teoria dynamiki, teoria werbalna i teoria dyktanda, a dodamy neoortodoksyjne poglądy i ograniczoną lub częściową nieomyślność. Teoria intuicji utrzymuje, że pismo jest kwestią wglądu praktykowanego przez religijnych geniuszy.

Niektórzy ludzie są naturalnie obdarzeni wielką świadomością duchową. Inspiracja Biblii jest podobna do inspiracji innych myślicieli, takich jak Platon. Biblia jest wielką literaturą religijną odzwierciedlającą geniusz religijny ludu hebrajskiego.

Teoria iluminacji głosi, że Duch Święty wpływa na autorów Pisma Świętego, wzmacniając ich naturalne moce. Teoria intuicji nie mówi, że naturalne moce geniuszy muszą być wzmacniane. Teoria iluminacji mówi, że tak.

Ludzie obdarowani są obdarowywani bardziej przez Ducha. Duch Święty wpływa na autorów pism, wzmacniając ich normalne moce. Duch działa we wszystkich wierzących w ten sam sposób.

Działa w większym stopniu w pisarzach Pisma Świętego. Duch nie przekazuje szczególnie prawdy ani nie prowadzi pisarzy Biblii. Zwiększa ich wrażliwość na sprawy duchowe, gdy piszą.

Teoria dynamiczna głosi, że Bóg współpracuje z ludzkimi pisarzami, aby tworzyć Pismo. W istocie, to prawda. Konkretnie, Duch prowadzi pisarzy, aby mieli myśli lub koncepcje, których pragną.

Bóg pozwala pisarzom wyrażać swoje myśli własnymi słowami. To właśnie tam wkrada się jakiś błąd. W teorii dynamicznej Bóg i ludzcy pisarze współpracują ze sobą.

To prawda. Duch Święty prowadzi pisarzy w ich procesach myślowych do koncepcji, które chce, aby mieli. I pozwala im wyrażać te myśli własnymi słowami.

Dlatego Biblia nie jest bezbłędna ani nieomyślna, niezdolna do błędów. Jest słowem Boga w ludzkiej mowie, mówiąc ogólnie. Teoria werbalna głosi, że Bóg, Duch Święty, nie tylko daje pisarzom myśli, które Bóg chce, aby mieli, ale także kieruje ich użyciem słów.

Stąd tytuł teoria werbalna. Rezultatem jest to, że Biblia zawiera dokładnie te słowa, które Bóg chce, aby zostały napisane. To prawda, ale nie mówi wystarczająco dużo.

Niemniej jednak jest to poprawa. Wchodzimy, właśnie tutaj. Zbliżamy się do prawdy. To różni się od teorii dyktowania, naszego kolejnego poglądu, ponieważ w teorii werbalnej Bóg aktywnie kieruje myślami i słowami, ale ludzki pisarz również jest aktywny, a Bóg nie dyktuje całego Pisma Świętego.

Teoria dyktanda głosi, że Bóg dyktuje pisarzom Pisma Świętego słowa Biblii. Niestety, liberałowie nadal uważają to za historyczny konserwatywny punkt widzenia. To po prostu nieprawda.

Tak, części Biblii są dyktowane, Dziesięć Przykazań. Ale, mój Boże, w pierwszych czterech wersetach swojej ewangelii Łukasz mówi, że studiował wszystko, co wpadło mu w ręce na temat życia Jezusa. Pisma nie są, ogólnie rzecz biorąc, dyktowane.

Bóg był większy. Pozwolił Łukaszowi pisać w stylu Łukasza w Ewangelii Łukasza i Dziejach Apostolskich, a także w innym stylu niż w listach Pawła, Ewangelii Jana itd. Teoria dyktanda głosi, że Bóg dyktuje pisarzom samych słów Biblii.

Autorzy są w dużej mierze bierni w tym procesie. Nacisk położony jest tutaj na boską stronę pisma. Ludzkie zaangażowanie jest znacznie zminimalizowane.

Do tych pięciu poglądów dodajemy jeszcze dwa. Neoortodoksyjny pogląd krytykuje zarówno konserwatywne, jak i liberalne poglądy na objawienie. Jeden z jego zwolenników, John Bailey, mam na myśli w swojej książce *The Idea of Revelation in Recent Thought* z 1956 r.

Jeden z zwolenników krytykuje ortodoksję za identyfikowanie objawienia jako twierdzeń biblijnych, za definiowanie wiary jako akceptacji faktów zamiast zaufania Bogu i za twierdzenie, że Bóg dyktował Biblię, z których wszystkie trzy są w pewnym stopniu lub w dużej mierze błędne. Przeanalizujemy to później. Powiedzieliśmy, że neoortodoksyjny pogląd chce się umiejscowić pomiędzy ortodoksją a liberalizmem.

Jeśli chodzi o krytykę ortodoksji, nasuwają się trzy rzeczy. Ortodoksja kładzie zbyt duży nacisk na objawienie jako twierdzenia. Ortodoksja popełnia błąd, definiując wiarę jako akceptację tych twierdzeń, a nie jako zaufanie do Boga.

Po trzecie, opiera się na boskim dyktacie Biblii, co jest po prostu błędne. Można znaleźć fundamentalistów, którzy trzymają się boskiego dyktatu. Przypuszczam, że nigdy nie widziałem napisanej książki systematyki, książki teologicznej lub książki o Piśmie Świętym autorstwa ewangelicznego uczonego, który trzymałby się teorii dyktatu.

To w dużej mierze fikcja wymyślona przez liberałów. W istocie, kiedy protestanci prawosławni używali tego języka i dyktowali, nie mówili o sposobie objawienia. Mówili o wynikowym tekście jako o słowach samego Boga.

Tak więc nie tylko występuje błąd w ocenie innych stanowisk, ale także błąd historyczny co do tego, co dyktowanie oznaczało, gdy było używane przez luteranckich i reformowanych prawosławnych pisarzy, to znaczy tych, którzy podążali za Lutrem i Kalwinem w następnym stuleciu po nich. Teraz neoortodoksja chce się umiejscowić pomiędzy ortodoksją, którą cenzuruje na trzy sposoby, o których właśnie wspomnieliśmy, a także chce się przeciwstawić liberalizmowi. Ten sam zwolennik, John Bailey, cenzuruje liberalizm za nadmierne podkreślanie rozumu i za próbę oddzielenia jądra od łupiny Pisma Świętego.

Zbyt dużo czasu poświęca krytyce Pisma Świętego, a to nie jest sedno sprawy. Tak, Bailey powiedziałby, że Pismo Święte nie jest nieomyślne. Prawosławni są zbyt skąpieni na słowach, gdy o tym mówią.

To produkt ich teorii dyktowania, ale liberałowie są, ponieważ podkreślają, zbyt racjonalistyczni i poświęcają zbyt wiele czasu na krytykę Biblii. Bailey mówi raczej, jako główny zwolennik neoortodoksyjnego poglądu w piśmie, że objawienie składa się z samego Boga, nie z twierdzeń o Bogu, ale z jego potężnych czynów, jego uczynków. Teraz myślę o naszym bardzo historycznym wprowadzeniu, w którym zobaczyliśmy, że australijski teolog Peter Jensen słusznie powiedział, że to jest neoortodoksyjny pogląd.

Objawienie składa się z samego Boga, nie z twierdzeń o Nim, ale z Jego czynów. Te objawieniowe czyny mają miejsce w historii Izraela i osiągają punkt kulminacyjny w Jezusie Chrystusie, najwyższym objawieniu Boga. Znów echa Jensena.

Interpretacja tych aktów różni się w zależności od krytycznych skłonności teologa. To jest po prostu nieuniknione. Jesteśmy po oświeceniu.

Traktujemy Biblię krytycznie, mówi Bailey. Objawienie jest subiektywne, więc bez przywłaszczenia nie ma objawienia. Ograniczona nieomyślność.

Kończymy ten wykład siódmym punktem widzenia. Ograniczona nieomyślność jest przedstawiona w kontraście do, jak można się domyślić, pełnej nieomyślności. Niektórzy uczeni rozróżniają pełną i ograniczoną nieomyślność, przy czym ta druga utrzymuje, że Pismo jest nieomyślne w kwestiach dotyczących wiary i życia chrześcijańskiego, ale nie musi być uważane za nieomyślne, czyli prawdziwe, dokładne, wierne w kwestiach historycznych, naukowych itd.

Niektórzy zwolennicy ograniczonej nieomyślności utrzymują, że Pismo nie jest nieomyślne, ale nieomyślne. Używają tego słowa w nowy sposób, który jest definiowany jako pisma, które niezawodnie spełniają zamierzony przez Boga cel zbawienia. Och, Biblia nie jest nieomyślna, mówią. To jest nie na miejscu, aby tak myśleć.

Nie, nie, jest nieomyślne. To znaczy, nie wszystkie jego słowa są prawdziwe w jakimkolwiek szczególe lub z jakąkolwiek naukową dokładnością, czy nawet historyczną dokładnością opartą na nowoczesnych metodach historiografii. Część z tego, nawiasem mówiąc, jest prawdą, jak właśnie powiedziałem, ale Pismo jest nieomyślne w tym sensie, że niezawodnie wypełnia cel Boga.

Niezawodnie spełnia swój cel zbawienia grzeszników i nauczania ich chrześcijańskiego życia. Cieszymy się, że ci, którzy to wyznają, wydają się być chrześcijanami, którym zależy na zbawieniu i rozwoju w chrześcijańskim życiu. Nie czyni to jednak ich poglądu słusznym we wszystkich szczegółach.

Ci, którzy przyjmują pełną nieomyślność, trzymają się całkowitej prawdomówności Biblii, nie zaprzeczając jej nieomyślności, a wiele więcej zostanie powiedziane, co zaczniemy mówić w naszym następnym wykładzie, gdy ocenimy poglądy na temat inspiracji.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu o Objawieniu i Piśmie Świętym. To jest sesja 16, Objawienie Specjalne, Pismo Święte, Siedem Poglądów na Inspirację.